

Vidékről menekült köztisztviselők sorsa Budapesten.

— Az Ujság tudósítójától. —

Százával vették kezükbe a vándorbotot magyar állami tisztviselők, a kik a vidéki városokban éltek. Az otthonukban meggyökeresedett család-fők tömegesen jöttek Budapestre: menedéket keresni. Most itt vannak közel háromnegyed év óta. Résztint a minisztériumban rögtönzött kaszárnyaszerű helyiségekben, részint pedig vagonokban húzódnak meg és aggodalommal néznek a tél borzalmai elé.

Az Ujság tudósítója ma felkereste őket szomorú menedékhelyükön és kikérdezte őket jelenlegi sorsuk felől. Alábbiakban közöljük tapasztalatainkat:

(Bírák, ügyészek, bírósági személyek.)

A vidékről Budapestre menekült bírák, ügyészek, bírósági tisztviselők, a kiket *állomás-helyükről kiutasítottak*, az igazságügyminisztérium új épületének souterrain-jén kaptak elhelyezést. Kaszárnyaszerűen berendezett szobákban felállítottak nekik hat-nyolcz vaságyat. Külön a férfiak, külön a nők — nagyobbára bírósági gépirónók — nyertek az épületben menedéket és egy részük még most is ott van elhelyezve. A termekben a központi fűtést jelző apparátus jéghidegsége fokmérője az állapotoknak. Didegve ülnek a szobákban és sietnek enyhébb, temperáltabb levegőbe.

Az Ujság tudósítója ma felkereste őket szobájukban és étkezőjükbén. Egy bírósági fő-tisztviselő, a ki társaival együtt Szabadkáról és Szabadka környékéről jött Budapestre, a következőket beszélte tudósítónknak:

— Február 28-ika óta vagyunk már itten és még mindig nem tudtunk lakást szerezni. Sokan közülünk szerencsésebbek voltak, kaptak lakást és családoknál helyezkedtek el.

— Milyen a sorsuk Budapesten?

— A fizetésünket mindig megkaptuk és most is kapjuk. A mint Budapestre menekültünk, rövidesen elhelyeztek bennünket az igazságügyminisztériumban, a budapesti törvényszéken, államügyészségen és a kezelőhivatalokban. Kiki régebbi foglalkozásának megfelelő helyre jutott. Néhányat közülünk Pest környékére kúrtok hivatalba.

— Igaz-e az, hogy sok bíró, mielőtt Budapestre menekült, otthon nehéz testi munkával volt kénytelen kenyerét megkeresni?

— Bizony ez igaz. Volt olyan törvényszéki bíró, ügyész elég szép számmal, a kik *annajira kifogták a pénzből, hogy elmentek napszámba fát vágni, mások mezei munkát végeztek.*

— Budapesten ilyesmi nem történt?

— Nem, erre nem volt szükség, mert a fizetés akadálytalanul megvolt. Ellenben borzasztóan nyomasztó az *rédnk nézve*, hogy októbertől kezdve megvonták tőlünk a menekülési segélyt. Bizony, ez is jelentéktelen összeg volt, de legalább valami mégis volt. Utóvégre is bennünket kiutasítottak otthonról, mi menekültünk és otthon maradt családtagjainknak is kell egyszer-mászor egy kis összeget hazaküldeni. *Mióta a menekülési segélyt megvonták tőlünk, ők otthon éheznek, mi pedig itt Budapesten.*

— Ad vocem: éhezés. Önök Budapesten hol étkeznek?

— Kérem, a központi járásbirósági épületben levő, az igazságügyi alkalmazottak részére berendezett tiszta és kényelmes menzában eszünk. A koszt — mint most mindenütt — *gyengécske*. Ebéd egy óra 180, vacsora 150 korona. Hus csak egyszer-kétszer van hetenkint.

— És reggeli?

— Azt az udvaron egy kis kézi kályhán főzzük, ha ugyan van miből. Gyakran a vacscránk is itt készül, mert sokunknak nem telik havonként 150 korona vacsorára.

Egy másik ur, *délvidéki járásbíró*, a következőket mondotta tudósítónknak:

— Mi, Budapestre menekült bírák, a központi járásbiróság beszerző csoportjának tagjai voltunk, de *minden kedvezménytől elestünk*. Mert csak menekülték vagyunk, tehát nem kaptunk a csoporttól bevásárlási kedvezményt. Most már a törvényszék beszerzési csoportjának vagyunk tagjai, tehát itt részesülünk a kedvezményekben. Ugy hallok, hogy a büntető törvényszéknél összeírták azokat, a kiknek szénre van szükségük. Bennünket, *menekülteket azonban kihagytak*. Mi ez ellen az Országos Szénbizottságnál fogunk remonstrálni. Remélhetőleg sikerrel.

— Illetményeink, főleg *családi pótlékaink* tárgyában is elég sok kellemetlenségünk van. A családi pótlék dolgában többször kellett kénytelen sürgetni jogos ügyünket az igazságügyminisztériumban. *De ott hetekig elintézetlenül fekszenek kérvényeink* és mindenféle alapkülső kifogásokkal állanak elő. Pedig *közönseges blanketta-munkáról* van szó, a mit egy kevés jóakarattal gyorsan el lehetne intézni.

Itt említjük meg, hogy a József főherczeg Erdélyi Hadikiállítása már eddig 581 ezer koronát juttatott jótékony célokra s noha a bolsevik uralom a kiállítás pénzére rátette a kezét, mégis sikerült a vagyon jelentékeny részét megmenteni. A megmaradt tőke az Erdélyből elmenekültek fölségítésére fordítottatik. Körülbelül 1000 korona az az összeg, a melyet a segítségre szorulóok fejenként kaphatnak. A segélyt november 10-ig kizárólag írásban a

Igy beszél sokat és szomoruan Kalocsai Ferenczné, s közben előbujik az ágy alól a fehérszőrű Sajó kutya, az egyetlen vigasztalás, mely megmaradt a régi jó időkből.

A többi vagonokban felsőmagyarországi menekülteket találok, csupa vasuti, a ki nem akarta letenni a cseh hűségesküt. Legnagyobb részük megtalálta itt az ideiglenes elhelyezkedését, persze az otthagyt kis házat, földet, baromfit mind siratja. Az egyik család már nyolcz hónapja lakik a sötét vagonban. Zsolnáról menekültek négy gyerekekkel. Fát hazulról hoztak s ez még szerencse, mert a vagon oly hideg, hogy éjszaka is fűteni kell. Mi lesz itt a télen?